

Arrest

**nr. 61 411 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 16 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. HERMANS, die loco advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 16 september 2010 door (F.F.M.S.) geboren te (...), AFGHANISTAN op (...) van AFGHANISTAN nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie; heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd: bewijzen ten laste in het verleden, geldige ziekteverzekering.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De beslissingen dienen op gemotiveerde wijze genomen te worden, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991 Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. De beslissing wordt als volgt gemotiveerd: (...). Verzoeker is het niet eens met deze beslissing om volgende redenen:

1. Voor wat betreft het feit dat er geen bewijsstukken konden overgemaakt worden, dient het volgende toegelicht te worden: Verzoeker verduidelijkt dat hij 30 keer geld heeft ontvangen van zijn ouders die in België verblijven. Deze transacties hebben plaats gevonden via Western Union. Door het groot aantal transacties, is bewezen dat verzoeker afhankelijk was van zijn ouders. Verzoeker had geen geldig identiteitsdocument in Rusland. Daarom kon hij onmogelijk geld in ontvangst nemen van het filiaal van Western Union Bank. Om die reden waren de ouders van verzoeker genooddacht geld op te sturen op naam van hun schoondochter (...). De DVZ stelde vast dat bewijzen van de transacties op naam van een andere persoon dan de aanvrager werden verricht. Daarop besloot de DVZ dat het niet bewezen is dat verzoeker ten laste was van zijn ouders. Gelet op de feiten is dat manifest onjuist. Verzoeker vormt een gezin met zijn echtgenote. Het is irrelevant of de transacties werden verricht op naam van verzoeker of op naam van zijn echtgenote.

2. Voor wat betreft het feit dat geen geldige ziekteverzekering kon afgesloten te worden, dient het volgende toegelicht te worden: Verzoeker is drie keer naar het ziekenfonds geweest om een geldige ziekteverzekering af te sluiten. Zijn verzoek werd telkens geweigerd, daar hij “ouder was dan 24 jaar en niet mag aangesloten worden bij zijn ouders”. Zij deelden hem tevens mee dat “hij niet mocht verzekerd worden met een oranje kaart”. Zij deelden hem mee dat hij pas mocht verzekerd worden als hij in het bezit was van een elektronische kaart. Het betreft een situatie van overmacht; het is voor verzoeker op heden onmogelijk om een geldige verzekering af te sluiten.”

2.2. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2° beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn. Die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van de heer M.S. Om conform de Vreemdelingenwet ‘ten laste’ te kunnen zijn dient verzoekende partij aan te tonen dat hij in het land van herkomst onvermogen is en dat hij reeds in het verleden ten laste was van de heer M.S. Om in staat te zijn deze feitelijke situatie van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, werd reeds bij de aanvraag tot vestiging van 16 september 2010 door het bestuur aan verzoekende partij gevraagd een aantal documenten neer te leggen, waaronder bewijzen dat men in het verleden reeds ten laste was, alsook een geldige ziekteverzekering.

Verzoekende partij heeft onbetwistbaar kennis genomen van de vereiste documenten die dienden binnengebracht te worden. In casu somt de bestreden beslissing van 16 december 2010 de documenten op waarvan aan verzoekende partij gevraagd werd deze neer te leggen en stelt ze dat verzoekende partij de gevraagde documenten (bewijzen ten laste in het verleden, geldige ziekteverzekering) niet heeft bijgebracht en er bijgevolg terecht kan worden besloten dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Het dient gezegd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de motivering maakt de redenen van de bestreden beslissing in casu echter duidelijk kenbaar. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt echter niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 52, §3 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) en het feit dat de verblijfskaart aan verzoekende partij wordt geweigerd.

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken".

In de motivering van de beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat verzoekende partij heeft nagelaten het gevraagde document af te leveren. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd. Tevens brengt verzoekende partij geen bewijzen bij dat er feitelijke en juridische gegevens voorhanden zijn die een andersluidende beslissing zouden rechtvaardigen. Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing meer dan voldoende, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Uit het dossier blijkt duidelijk dat aan verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd om uiterlijk op 15 december 2010 ondermeer volgende documenten voor te leggen : bewijs ten laste in het verleden, geldige ziekteverzekering.

- Met betrekking tot de voorgelegde betalingsbewijzen van Western Union. Verzoekende partij stelt dat hij geen geldig identiteitsdocument had in Rusland, waardoor hij onmogelijk geld in ontvangst kon nemen in eigen naam, en waardoor de ouders van verzoekende partij het geld lieten storten op rekening van hun schoondochter Y.K. De Dienst Vreemdelingenzaken accepteert deze transactiedocumenten niet, omdat de transacties toekomen op naam van een andere persoon dan de aanvrager. Het is niet kennelijk onredelijk dat men besluit dat deze transacties onvoldoende bewijs vormen, temeer nu blijkt dat verzoekende partij alleen naar België gekomen is om hier asiel aan te vragen, en mevrouw K. verkoos om in Rusland te blijven. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet onjuist of gebrekkig.

- Met betrekking tot het niet voorleggen van een geldige ziekteverzekering. Verzoekende partij beperkt zich tot de mededeling dat er sprake zou zijn van overmacht, omdat ondanks herhaalde verzoeken geweigerd werd hem een ziekteverzekering mee te delen. Verzoekende partij legt geen enkel document voor die deze weigeringen zouden moeten bewijzen. Verzoekende partij legt eveneens geen document voor waarin een ziekteverzekering verklaart dat zij uitdrukkelijk bevestigen dat hij een geldige

verzekering bij hen kan afsluiten zodra hij in het bezit is van een verblijfskaart. Verzoekende partij maakt zich er te gemakkelijk van af. Feit is dat er geen bewijs van geldige ziekteverzekering wordt voorgelegd, noch van een verklaring dat het in de gegeven omstandigheden onmogelijk is om een ziekteverzekering af te sluiten. De overmacht wordt niet bewezen. De gemachtigde van de Staatssecretaris kan met loutere beweringen uiteraard geen rekening houden. Het kan verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met de beweerde overmacht geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat de beoordeling niet correct was of dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC